

Stort Oxfordmøte i Skiens kirke lørdag

Norden i Skien 6.3.39
Oxford-bevegelsens menn tolker kristendommens fred og lykke.

Vegtige vidnesbyrd av professor Gran, dr. Gisholt,
ingeniør Anders Bøhle, sogneprest Bakken m. fl.

Oxford-møtet i Skiens kirke lørdag aften hadde fått stor tilslutning og blev en sjelden vakker høytidelighet. Pastor Stousland Møller åpnet møtet og talte i tilknytning til Johannes evangelium 16. kap 23. v.: «Og på den dag skal I ikke spørre meg om noe». Det er Jesus, som sier dette til sine disiple. Inntil fullendelses dag er vårt liv fullt av spørsmål. Når vi ser på Jesu avskjedstale, består den for en stor del av stillferdige samtaler mellom ham og hans disiple. Og slik er det også i kristenlivet. Det er gjennom spørsmål og svar vi formår å trenge inn i de kristnes sannhet. Det gjelder derfor i aften for oss å bli fortrolig med hinannen. Det gjelder for oss å smelte sammen. Vi kommer til å spørre dere om forskjellige ting og håper å få en fortrolig samtale som mellom en stor familie, som menneskeheten skal være.

Efter pastorens tale sang den store forsamling «Ingen vinner frem til den evige ro,» hvorefter professor Håkon Gran talte i tilknytning til Lukas ev. 14. kap. 15 til og med 35 v. «Da en av dem, som satt med tilbords hørte dette, sa han til ham: Salig er den, som får sitte tilbords i Guds rike». Gud sier, at alt er istand. Det er bare å komme, men ingen kan være min disipel — sier Gud videre — uten at han opgir alt hvad han eier.

Ti Guds rike er verdt alt det du eier.

Men menneskene har så mange undskyldninger mot å komme til Hans nadverd. Det er så meget, som som binder en for siebliekt. F. eks. jeg er for ung, jeg har ikke tid. Nu skal vi høre en slik undskyldning, sa professoren, idet han gav ordet til dr. Einar Gisholt, Porsgrunn, som derefter avla et gripende vidnesbyrd om sitt møte med Oxfordbevegelsen — den strålende samling av levende kristne, som hadde funnet fred og lykke gjennom Oxford og gjerne vilde hjelpe andre til å ta bestemmelsen om å følge Kristus. Doktoren uttalte, at han til en begynnelse hadde mange vanskeligheter å stri med. Og den største var at han syntes, at det ikke gikk så godt an å være kristen læge. Det kunde passe på oss som blev sendt til misjons-

marken. I Kina for eksempel var det således ingen sak å være en kristen læge, men anderledes i Norge. Jeg manglet ikke på innbydelser til å komme til Jesus. Jeg var bare 15 år og skulde begynne på middelskolen i Skien.

Men mor sa da til mig: Her skal du få det nye testamente med dig, min gutt. Og ha det stadig hos dig.

Og jeg beholdt testamentet gjennom gymnasetiden her i byen og i min studietid i Oslo. Men jeg syntes ikke noe om, at noen skulde se, at jeg brukte det nye testamente. Jeg hyllet mig inn i tausheten. Men tilslutt fikk jeg full klarhet. Jeg fikk innbydelse til et house-party av læger og jeg gikk dit. Og på dette møte lærte jeg å forstå, at det ikke var noen motsetninger mellom læger og kristen-

dom. Alle de vanskeligheter, jeg tidligere var i, eksisterte bare i min fantasi. Det som jeg holdt for umulig, står nu for mig som det eneste rette. Og derfor angrev jeg ikke på, at jeg vilde gi mitt liv for Gud.

Astbjørn Engen: Da jeg fikk innbydelsen til å komme til Gud, hadde jeg mange undskyldninger på rede hånd. Jeg tenkte at jeg var for ung til å bli kristen. Jeg trodde, at blev jeg en kristen, måtte jeg gi avkall på alle mine fornøielse, på sporten og det, som interesserte mig. Jeg skjønner nu, at disse undskyldninger bare var en svakhet i mitt liv, som jeg måtte igjennem, og dertil fikk jeg hjelp av Gud. Jeg ser nu sporten, og glæden på en annen måte enn før, og den ungdom, jeg var redd for å gå glipp av, hadde jeg mistet, hvis jeg ikke var kommet gjennom disse mine undskyldninger og frem til Gud.

Ferretingsfører Gåre, Skien.: Det som holdt mig vekk fra å komme til full klarhet over mitt liv var, at jeg var redd for å miste den mor jeg hadde og alle mine venner, hvis jeg gikk over til kristendommen. Men det var et feilsyn av mig. Det har jeg erfaret siden min omvendelse. Mine venner vil jeg beholde.

Har du råd til å være absolutt ærlig? Jeg måtte svare nei. For jeg var ovenpå den gang.

Men Gud brukte mig og jeg kom inn i tjene penger.

Professor Gran avla derefter et gripende vidnesbyrd om hvorledes han som videnskapsmann fant frem til Gud. Jeg utsatte og ventet og brukte kanskje forskjellige påskudd og undskyldninger for å narre mig selv. Det var med mig som med så mange andre: Egentlig vil vi ikke annet enn å komme og ta imot Guds innbydelse. Men jeg var redd for å se mig selv — se hvordan jeg virkelig var for Guds ansikt.

Det er som et menneske, som ikke tør gå til doktoren for å høre sin egen dødsdom.

Vi tør ikke være åpne for Gud, Vi tør ikke utlevere oss. En av mine venner sa: Min synd er feighet. Gad vite, om ikke flere har det slik. Egentlig vil vi allesammen ikke annet enn å komme til Jesus. Noen sier at de må bli bedre, hvis de skal komme frem til Gud. Det er selvbedrag, men det kan Jesus hjelpe oss med. Hvis vi bare vil være ærlige, skal vi høre hans røst. Det er farlig å si nei til Jesu innbydelse. Det er ikke sikkert, at vi får innbydelsen en gang til. Hver gang vi nekter å komme, blir det vanskeligere og vanskeligere å ta imot innbydelsen, når den kommer. Jesus sier: «Om noen kommer til mig og ikke hater sin far og mor, hustru og barn og brødre og søstre, ja endog sitt eget liv, kan han ikke være min disippel». Mange har tatt anstøt av disse ord, sa professoren videre. Hvorledes skal vi forstå det. Jesus gir oss anvisning på, at Den hellige And skal fortolke det. Men det synes å stride mot kjærligheten. Var Jesus selv noen gang i den situasjon, at han blev nødt til

å hate noen. Den situasjon i Jesu liv som kommer nærmest dette, var, da han sa: Vik bort fra mig Satan. Det var en fristelse, som kom til ham om å spare sig selv. Det som vi skal hate er alle som kommer til oss og sier: Du skal spare dig selv. Gud kan vel ikke kreve det av dig. De, som sier dette, taler med Satans røst. Ved sin korsfestelse, sin opstandelse fra graven kunde han gjøre noe uendelig meget bedre enn å spare sitt eget liv. La kjærligheten få makt over vårt eget liv så den efterhånden kan få makt over andres liv.

Sogneprest Asbjørn Bakken, Siljan, fortalte derefter om sitt møte med Oxford. Jeg fikk lov til å overgi mitt liv til Gud, da jeg bare var en ung uerfaren gymnasiast. Og siden fikk jeg lov til å bli prest. Men jeg syntes jeg var ikke noen glad og frigjort kristen og ingen lykkelig og glad prest. Jeg syntes, jeg sjelden fikk lov til å bli brukt av Gud. Jeg spekulererte ofte på, hvad dette kunde komme av, da jeg var et Guds barn og hadde forbindelse med Gud. Jeg tenkte det kom av, at min natur var slik, at jeg ikke kunde være glad. Kanskje jeg var komemt på en feil hylde i livet? Jeg var trist og hadde vanskelig for å komme i forbindelse med andre mennesker. Og det var ikke bra og særlig uheldig for den, som skal være prest. Men forklaringen til alt dette, var en hel del «filleting» i mitt liv, som jeg tok det lett-vint med. Pastoren kom derefter nærmere inn på alle dises småting, men så begynte Gud å peke på mitt kors, at det var en del ting i mitt liv som ikke tålte hans lys og sa: Følg mig, og bær dette. Og jeg etterkom hans bud. Jeg bad om tilgivelse, hvis jeg hadde såret noen og bekjente ting, jeg hadde sagt, som ikke var helt sant. Gjennom disse små ulydighets handlinger fikk jeg kjennelse Guds kraft. Når jeg er lydlig i småting, kjenner jeg at det er en stor glede å være Guds barn. Gud kan bruke oss til de største og forunderligste ting. Hvad er egentlig mitt kors? Mitt kors er det, som det koster mig å følge Jesus.

Prof. Gran: Når vi tar opp vårt kors, får vi lov til å være Jesu disippel. Jesus sier: «Ti hvem av Eder som vil bygge et tårn, setter sig ikke først ned og regner ut, hvad det vil koste, om han har råd til å fullføre det.» Det er en underlig sammenheng i dette. Vi skal regne ut, om vi har råd til å greie det arbeide, vi har foran oss. Regner vi efter, finner vi at av egen kraft kan vi intet gjøre, men gir vi oss over til Guds kraft, greier vi alt.

Ing. Anders Bøhle, Porsgrunn, avla derefter vidnesbyrd. Det er mange år, siden jeg blev klar over, at det eneste liv som var verdt å leve, var å leve i umfund med Gud. Men jeg måtte få noe bedre tid og det fikk jeg ved å overvære noen Oxfordmøter i Skien. Jeg satte mig til å regne over, hva meget det vilde koste mig. Jeg syntes det var meget betenkelig å overlate alt til Gud, da han kunde bestemme over noe, som ikke vilde passe mig. Men jeg kjempet mig gjennom vanskelighetene og sa til Gud:

«Du får ta mig som jeg er.»

Og jeg har aldri angret på det. Jeg vil ikke bytte det om for noen pris. Når vi ser på verdenssituasjonen idag ser de meget mørkt og trist ut. Men jeg tror at det er bare Gud, som kan hjelpe den enkelte som hele verden til fred mellom folkene.

Prof. Gran: Det står i skriften: «Således kan da ingen være min disippel, uten at han opgir alt, hvad han eier». Jeg er en av dem, som har fått lov til å gjøre det. Jeg har fått lov, så langt det har maktet mig, til å være Hans disippel. Ingen menne-

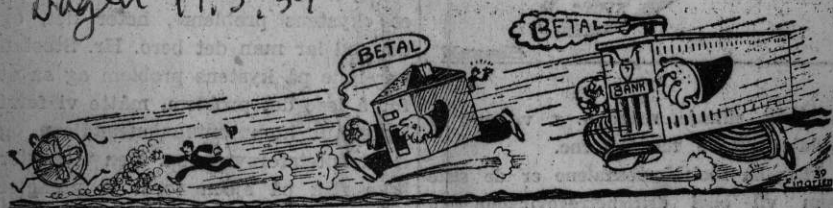
04-03-051

sker er mig likegyldig. Kjærligheten er kommet som en gave rikere og varmere for hvert år. Og den gaven kan alle få ved å være Hans disiple.

Forsamlingen sang derefter «Jesus styr du mine tanker», hvorefter møtet blev avslutet med at man reiste sig og bad Fader vår sammen.

Hurra for visdom og omtenkksomhet - eller dengang fanden satte tempoet op for at skremme livet av den private synder.

Dagen 17.3.39

Tilegnet Oxford som vil omvende den enkelte, men fortsette med mammondyrkelse.

Aftenposten 1.3.39

Oxford-gruppe-møtet i Hjemmenes Vel igår.

Egoismen er fienden som må overvinnnes.

Oxford-gruppen har i den senere tid arbeidet mere i stillhet uten de store offentlig-møter med adgang for alle, men igår aftes holdtes der i Hjemmenes Vels store sal et slikt åpent møte med fru direktør Leivestad som leder. Der var, som alltid når gruppen innbyr til møter, mange tilhørere.

Den første som fikk ordet var en dame fra Trondheim, som gav en enkel og åpen utredning av hvordan hun gjennom Oxford-gruppemøtene hadde fått se sig selv og sitt kristenliv i et nytt lys og hadde vunnet frem til et daglig vakthold og hel overgivelse til Gud. Hun hadde lært sannheten av ordet om at den, der er villig til å miste sitt liv skal vinne det. Hjelpen i kampen, sa hun til sist, får jeg i de stille stunder og i bønnene.

Den neste taler var en ung kontordame, hvis interesse var vakt gjennom et stadig tilbakevendende spørsmål om, hvorvidt det er noget annet enn det vi ser? Gjennom lesning av en Oxford-bok var det blitt klart for henne, at Gud var blitt levende for mange mennesker, som var kommet på avstand fra ham og at de derved selv var blitt hjulpet og kunde hjelpe andre. Selv hadde hun også fått oppleve, at når Kristi kjærlighet får slippe til blir ensomheten og tvilen borte.

Fru Leivestad pekte på, at det hun var mest takknemlig for var at gruppefolkene lot enhver forstå, at de kunde begynne der hvor de selv stod og med det de selv forstod. Det er vårt eget indre som må forvandles, det er derfra ringene går ut, så vi tilsist kan forvandle verden.

En mor med syv barn nevnte

hvordan hun, tiltross for at hun alltid hadde hatt et godt hjem, hadde hatt så mange bekymringer og hvordan hennes kristenliv var kommet på avstand for henne, inntil hun kom i forbindelse med gruppen og gjennom den hadde lært å innse, at hun kunde spare sine bekymringer. I sin stille stund kunde hun nu legge alt frem og få hjelp.

Derefter fortalte en mann og kone hvordan hele deres liv syntes å vilde ramle sammen for dem, også økonomisk, og hvordan de hadde slitt på hinannen med sine laglige bekymringer og de mange irritasjonsmomenter som opstod. Inntil de kom i forbindelse med Oxford og nu forstod, at de vanskelige år hadde modnet dem for den overgivelse til

Bygdnes Blad, Tønsberg Stort og stemningsfuldt Oxfordmøte i Tønsberg 6.3.39

I Handelsstadens lokaler holdtes igår kveld et møte arrangert av Oxfordgruppens Tønsberg-avdeling. Den store sal var fylt til trengsel da møtets primus motor, dr. Arentz, ønsket forsamlingen velkommen.

Organist Myklegård foredrog en sang akkompagnert av sin frue, hvorefter vidnesbyrdene blev båret frem.

Møtet blev en alvorstund av de man så sjelden opplever. Fast og bramfritt fremførte gruppens medlemmer sine vidnesbyrd, som sikkert manet mange tilhørere til omvendelse og til å slutte sig til denne vår tids forkynnelse. **Deltaker.**

Gud som hadde forvandelt hele deres liv, også økonomisk. Med gleden i bevisstheten om, at Kristus lever og virker, var også trangen der til å meddele andre hvad de hadde fått. Moralsk oprustning er å følge Kristus.

Den neste taler var elektroingeniør, han pointerte, at det var en stor misforståelse at man måtte gi slipp på så meget verdifullt når man blev en kristen. Man behøver ikke å ofre noget verdifullt, sa han, for alt det som er av verdi kommer fra Gud. Jeg var egoistisk og manglet kjærlighet til andre mennesker, men har fått en ny ansvarsfølelse. Jeg tenkte, kanskje Gud har gitt menneskene en kraft som kan gjøre dem uselviske? Jeg bad en enkel bønn og bad om å få se om det var en slik naturkraft. Og jeg vet nu at det er gjennom denn. Guds kraft i oss, vi kan løse våre egne problemer og hjelpe andre til å løse deres.

En forretningsmann hadde fått det for sig at han, efter at han hadde gitt sitt liv til Gud, ikke vilde gå dit hvor han tidligere pleiet å gå for sin fornøielses skyld, men hadde nu forstått hvor galt det var å holde sig borte — at vi sitter her mens ungdommen er ute i de fristelser livet byr. Vi skal ikke være bundet av nogen verdens ting, vi skal kunne arbeide for Gud hvor vi er og over alt. Hver især ta livet op, derved skjerpes ansvaret både for de unge og andre. Vårt samfundsliv og vårt forretningsliv må også i ganske annen grad preges av samfølelse og ansvar.

Slik fulgte vidnesbyrd på vidnesbyrd om hvordan livet forvandles, blir sterkere og rikere, med øket ansvarsfølelse og løsning av problemer og komplekser for dem der våger spranget og gir sig inn under Guds ledelse, for da finnes der ikke den ting som ikke kan løses. Det er egoismen som er fienden som må overvinnnes.

Oxfordgruppen.

Professor Håken Gran kommer lørdag til Skien. Samme aften leder han en bibeltid i Skiens kirke. Se annonsen. **Varden, Skien 1/3-39**

BARE ÆRLIG SPILL OG SAMSPILL KAN REDDE VERDEN FRA KAOS

Morgenbladet

8.3.39

Harry Blomberg appellerer til svensk idrettsungdom:

En moralsk olympiade er idrettsmenneses største oppgave.

Idrettsmenneses må på ny lære klasesene og nasjonens reglene for ærlig spill og samspill, for det er dem vi har glemt.

Idrettsmenneses må la ropet om ærlig spill og samspill lyde over hele verden, for dette er det eneste som kan redde verden.

Idrettsmenneses største oppgave nettop nu er å gå ut i en moralsk landskamp, en moralsk olympiade og sette en verdensrekord av åndelig art som skjærer tvers igjennom hudfarver og ideologier.

Idrettsmenneses må gjøre dette, for de har ungdommens øre som ingen annen og derfor et ansvar som ingen annen.

Jordens millioner fotballspillere må påminnes om at også jorden er en ball og at det bør interessere oss alle om den går i mål eller spilles død.

Tilskuere i alle land må påminnes om at det ikke må være tilskuere i den store match om verdens fremtid og at verden ikke har noen fremtid hvis ikke vi kjemper en for alle og alle for en.

Kort sagt: hver idrettsmann må bli en leder som selv er ledd i idrettens største ide. I denne skjelvevende verdens-tid beror alle folks fremtid på at nettop han kommer med ungdommens største gave: et nytt håp, en ny livsvilje, en strammere livsstil.

Harry Blomberg, den svenske forfatter og skaperen av Oxfordgrup-pens slagord: moralsk opprustning, ret-

tet denne manende appell til Sveriges idrettsungdom i Mora etter Vasarens fullførelse i søndags.

Og Blomberg sa videre: Over alt i verden har det funnet sted idrettskonkurranser idag, og hver eneste idrettsmann har strevet etter en og samme ting: å beherske sig selv for å kunne overtreffe sig selv. En kultur kan aldri bygges op av dem som er plømsne og løse i kropp og sjel. Det eneste som kan redde oss ut av kaos er det adelskap som er den sanne idretts: den selvpålagte disiplins og det personlige ansvare adelskap.

Egoismen føder frykt og hele verden er idag full av frykt. Frykt føder opprustninger, og hvert eneste land i hele verden rustet idag og som rasende, skjønt hvert eneste menneske begriper at dette ikke er løsningen på problemet. Men djevlespiralen skruer sig fort opover. Alle vil ha andre anderledes, men ikke slå av på sine egne krav. Alle toer sine hender foran det som truer. Hvis menneskeheten ikke skal havne i helvete, må djevlespiralen klippes av et eller annet sted. Noen må begynne om igjen. Og tror vi ikke at løsningen ligger i den militære opprustning, må vi tro at den ligger i moralsk opprustning.

Stort Oxfordmøte i Kongsvinger, 16.3.39

Som annonse idag viser, arrangerer oxfordgruppen her en større samling førstkomende lørdag og søndag i Rådhuset.

Det kommer et større team fra Oslo, bestående av forvandlede folk fra forskjellige livstillinger, forretningsmenn, håndverkere, ingeniører, prester, lærere osv., likeså vil flere prester fra de her omliggende distrikter komme. Statsråd Mellbye og frue vil muligens også være tilstede.

Lørdag kl. 7 åpnes møtet ved soren skriver Faye-Hansen. Pastor Bækken vil holde en kort tale og teamets deltagere vil avlegge korte vidnesbyrd. Etter møtet er der anledning til hyggelig samvær med fellesspising for rimelig pris.

Ved høimessen i Vinger kirke søndag vil professor Gran tale og prestene Kirkeberg og Bækken forrette. Altergang.

Søndag kl. 3 holdes en enkel fellesmiddag på Rådhuset og alle som ønsker kan delta. Klokken 5 er der igjen møte i Rådhusets festsal, hvor der vil bli korte taler og ordet er fritt for alle.

Gratis adgang til møtene.

Det blir verdifulle og aktuelle emner, som blir fremlagt der, og i vår tid da verden står i kok, og nesten alle forsøker finne midler for å nå frem til fred og fordragelighet, i sig selv, i hjemmene, på arbeidsplassen, i forsamlingene, mellom nasjoner og raser, skulde slike sammenkomster være vel verd å besøke, enten vi er kristelig interesserte eller ikke, eller hvilket politisk parti vi tilhører.

Oxfordmøter i Kongsvinger lørdag og søndag

Som annonse idag viser, arrangerer oxfordgruppa her en større samling førstkomende lørdag og søndag i Rådhuset, skrives det til oss.

Det kommer et større team fra Oslo, bestående av forvandlede folk fra forskjellige livstillinger, forretningsmenn, håndverkere, ingeniører, prester, lærere osv., likeså vil flere prester fra de her omliggende distrikter komme. Fhv. statsråd Mellbye og frue vil muligens også være til stede.

Lørdag kl. 7 åpnes møtet ved soren skriver Faye-Hansen. Pastor Bækken vil holde ei kort tale og teamets deltagere vil avlegge korte vidnesbyrd. Etter møtet er det høve til hyggelig samvær med fellesspising for rimelig pris.

Ved høymessa i Vinger kjerke søndag vil professor Gran tale, og prestene Kirkeberg og Bækken forrette. Altergang.

Søndag kl. 3 holdes en enkel fellesmiddag på Rådhuset, og alle som ønsker kan delta. Kl. 5 er der igjen møte i Rådhusets festsal, hvor der vil bli korte taler og ordet er fritt for alle.

Gratis adgang til møtene.

Det blir verdifulle og aktuelle emner som blir fremlagt der, og i vår tid, da verden står i kok, og nesten alle forsøker finne midler for å nå fram til fred og fordragelighet, i seg sjøl, i heimene, på arbeidsplassen, i forsamlingene, mellom nasjoner og raser, skulde slike sammenkomster være vel verd å besøke, enten vi er kristelig interesserte eller ikke, eller hvilket politisk parti vi tilhører.

Kongsvinger Avis, den 16.3.39

„JEG SER EN NY VERDEN VOKSE FREM“

Morgenskradet 9. 3. 39
Forfatterinnen av „Katrina“ tror
på Norden som folkeforsoneren.

Alle positive og konstruktive krefter på samme front.

— En ny mennesketype — en ny kultur!

Med det budskap i kofferten sitter forfatterinnen av „Katrina“, Sally Salminen, i en svensk jernbanevogn på vei fra Karlstad til Stockholm. Sammen med 200 aktive kristne har hun vært med på å dra opp retningslinjene for Nordens moralske opprøstning. Og jeg tenker på hvilket budskap hun selv kan gi verden — forfatterinnen som har sett sin debutbok komme ut i opplag på oplag på 14 språk.

— Da jeg først møtte Oxfordgruppen så jeg bare de fire absolutte krav om ærlighet, uselviskhet, renhet, kjærlighet. Men nu har jeg fått se noget som er meget større — synet av en ny verden som vokser frem — en ny mennesketype og en ny kultur. Det ligger noget overveldende i den opplevelsen. Jeg har alltid følt det som en tvang

å skulle slå inn på en bestemt vei. Det har vært vanskelig for mig ikke å se

det positive på begge sider av tidens store skyttersgrav. Men jeg har følt kravet hengende over mig om å bli et helt menneske også i denne henseende. Jeg har følt hvorledes man formelig har lengtet etter at jeg skulde ta standpunkt — for eller imot —. Og det har vært mitt store problem at jeg ikke har kunnet gå inn for det med hele mitt hjerte. Jeg har vært et menneske med splittet sind.

Men nu har jeg i gruppen fått se den absolutte kjærlighet og ærlighet som anerkjenner hver positiv og oppbyggende kraft i verden, og som har erklært verdenskrig mot alt det nedbrytende og hartske. Jeg behøver ikke lenger hakte de totalitære statene for å kunne elske demokratiene.

— Det kan naturligvis ikke bli smakk

om bare å kappe på det gamle. Det vi behøver er en aldeles ny mennesketype. Et åpent, fritt og trygt menneske, innstillet på fellesskap, som krever og bygger opp nye forhold. En gruppe mennesker fra de fire nordiske land kommer i slutten av måneden til å reise over til Amerika for å føre budskapet videre der. Mine år i Amerika har lært mig at dette virkelig er noget som bør tale til amerikanernes åpne og ideelle aktivitet, og at Norden akkurat her kan være forsoneren mellom folkene.

— Jeg tenker også på hvilken stor rolle kvinnene spiller i Amerika. Hvis vi skal nå frem til noget nytt og bedre, må kvinnene våkne opp og se sitt virkelige ansvar. Åpenhet, ærlighet, og fremfor alt uselviskhet i hjemmene, vil skape en helt ny ånd og et nytt fellesskap. Det er ånden i hjemmet som er det bestemende for hele nasjonens ånd. Det er ermen til positivt samarbeide i hjemmet mellom foreldre og barn, som bestemmer nasjonens arbeidsdyktighet.

Da jeg først kom i kontakt med disse nye livsverdier, tenkte jeg at kanskje kunde jeg få lappet litt på mitt eget liv. Jeg blev interessert og nærmet mig gruppen. Og nu står det med ett klart for mig at mitt liv kan bli aldeles nytt — noget fullstendig ander-

ledes enn det var. Når dette kan hende med et voksent menneske — hva kan da ikke skje med et barn som starter fra et slikt nivå?

Jeg tror at barn som blir født til dette positive miljø, og fra begynnelsen av vennet sig til å stille sine handlinger inn under Guds vilje, under hans absolutte krav, må vokse til mennesker som vil onskape samfundet vårt til det det burde være. Våre sociale, økonomiske, politiske og kulturelle problemer vil derved løses automatisk.

— Det har hendt litt av hvert siden denne nye måten å ta livet på er blitt akseptert av flere og flere mennesker. Jeg har hørt om — og jeg har sett — derverker skje blandt moderne mennesker som delvis levet i tilsynelatende trøstløse forhold. Jeg har sett en ny verden vokse frem som følge av den nye kristne revolusjonen.

Revolusjoner har til alle tider vokset frem av misnøye med de forhold som består. Revolusjoner har til alle tider vært nedbrytende, destruktive, i sitt vesen negative og ødeleggende. Men her kommer en revolusjon som vil samle alle oppbyggende krefter i en front. Der er kommet en nye faktor inn i selve revolusjonsteknikken — Guds ledelse, som jeg ser er blitt en realitet i menneskenes liv.

L. E. Garpejan.

Vellykkede Oxfordmøter i Kongsvinger i helgen.

Oxfordgruppen minner om ansvaret i livet.

Stor tilslutning og interessante vidnesbyrd.

Fledmarken Auktiserende Kongsvinger 20.3.39

Lørdag og søndag var det oxfordmøter i Rådhuset og begge kvelder var salen helt full. Gruppen i Kongsvinger hadde besøk fra endel aktive kristne fra Oslo.

I all korthet fikk vi se hvordan kristendommen er svaret på livets problemer. Når hvert menneske begynner å lytte til Gud kan det få sine egne problemer løst og bli overskuddsmenneske, som tar opp ansvaret for medmennesker tvers igjennom raser, politiske opfatninger, klasser og sekter. Blandt ting man noterer seg var: Oxfordgrupper er ikke ensbetydende med å stå å bekjenne sine synder offentlig, men når Gud har gitt dem hjelp mot en vanskelighet eller synd så forteller man hvordan man fikk hjelpen og på den måten kan en som er i samme knipe finne en løsning på den. Med andre ord, hensikten er å løse hvert menneske fra de ting som binder det, såsom gjerrighet, hat, selvmedlidenhet, selvoptatthet og andre laster som alkohol og stimulansemidler. Synder som alle sammen hindrer menneskene i å leve i åpenhet og å ha tillit til hverandre. Det er det verden idag trenger.

Samfundet består av individer. Er samfundet galt må det være noe galt med individene. Og enhver får gå i sin egen barm og finne roten. Guds plan med verden er at menneskene skal leve i kjærlighet, åpenhet og forståelse. Hvordan er det: Lever du i kjærlighet, åpenhet og i beste forståelse med alle mennesker, tross rase, menings- og klasseforskjell og så videre?

Det vidnesbyrdene gikk ut på var nærmest å belyse livets

realiteter og hvordan man skal begynne å bygge samfundet opp innenfra gjennom enkeltmennesket, hjemmene, skolen, universitetet og arbeidsplassen. Oxfordgruppen pointerer sterkt ansvaret ved å leve og ber hvert menneske komme inn under Guds ledelse og kjærlighet. Vi skal gjengi etpar av vidnesbyrdene:

For eksempel en husmor som så at hennes ekteskap ikke var av de som bygger landet. Det gikk ikke fredens budskap ut av det, tiltross for at hun var fredselkende. Da hun var ærlig overfor seg selv, innrømmet sine feil og blev helt åpen og ærlig overfor sin mann blev ekteskapet nytt og hjemmet blev en kraftcentral hvor fredens ånd gikk ut fra. Hennes mann tok ordet straks etter og bevidnet dette. Han hadde også måttet bli helt åpen og Gud var kommet inn som en realitet i deres hjem. Krefter som før gikk med til å skjule uærlighet og bløff blev nu brukt til å heve nivået på arbeidsplassen og til å ta ansvar for andre mennesker. Gud får nu disponere over deres hjem, penger og tid. De regner ikke det for deres private eiendom, men de føler seg som Guds forvaltere.

En lektor så sitt ansvar for skolen og barna, en professor for universitetets studenter: Det er ikke nok å utdanne dem til spesialister, men man må samtidig gjøre dem dyktige til å rive ned de gjerder, som skiller menneskene og hindrer

samarbeide mellom dem, såsom meningsforskjell, rase, klasse og kjønn.

En kjent idrettsmann fra Oslo fortalte: Jeg har aldri likt kristendom, den virket livsfjern, trist og lite mandig, kort sagt: det motsatte av hvad jeg alltid higet etter. Oxfordgruppen viste meg en livskvalitet, en livsvirkelighet og et humør som tiltalte meg. Men hvad vilde gutta i klubben si. Vi som var så bråkjekke når vi var sammen. Det gikk anderledes enn jeg hadde trodd. Den håndfliren som jeg fryktet har uteblitt. Hvorfor skal vi mannfolk behøve å kjekke oss slik? Bak maskene viste mine kamerater at de ønsket noe bedre de også. På bunnen gjemmer vi noe som er mye bedre enn det vi viser. Noe som både vår idrett og vårt land trenger bedre idag enn skryt, uærlighet og vågede historier.

Professor Haakon Gran uttalte: Gruppen viser oss også utover våre personlige problemer. Det gjelder også å løse sosiale og nasjonale problemer gjennom de enkelte mennesker som vinnes for Guds rike. I Oslo har en gruppe for eksempel tatt opp ansvaret for å arbeide med menn som av en eller annen grunn er kommet utenfor samfundet. Mange slike har nu på hotellværelse nr. 300 funnet hverandre i et kristent fellesskap og disse hjelper så igjen andre. De nasjonale spørsmål har vi nylig sett løst på en vidunderlig måte i Finland. — svenskfinner og ektfinner har gjensidig overvunnet det gløtlende hat som de hadde til hverandre og samles i personlig kjærlighet i samarbeide for å vinne flere for Gud. Et stort møte der på ca. 900 deltagere hadde som motto: Finland har vært svært sterkt i sitt hat, det blir uovervinnelig i sin kjærlighet. Den meget er tilgitt elsker meget. Minoritetsspørsmålet er løst.

Referent.

Innlandsposten, Kongsvinger
Oxfordmøter 15.3.39
i Kongsvinger.

Som annonse viser i dag, arrangerer oxfordgruppen her en større samling førstkommande lørdag og søndag i Rådhuset.

Det kommer et større »team« fra Oslo, bestående av forvaldere, lede folk fra forskjellige livsstillinger, forretningsmenn, ingeniører, håndverkere, prester, lærere osv., likeså vil flere prester fra de her omliggende distrikter komme. Statsråd Mellbye og frue vil muligens også være til stede.

Lørdag kveld åpnes møtet ved sorenskriver Faye-Hansen. Pastor Bækken vil holde en kort tale og teamets deltagere vil avlegge korte vitnesbyrd. Etter møtet er det høve til hyggelig samvær med fellesspising for rimelig pris.

Ved høymessen i Vinger kirke søndag vil professor Gran tale og prestene Kirkeberg og Bækken forrette. Altergang.

Søndag holdes en enkel fellesmiddag i Rådhuset og alle som ønsker kan delta. Om ettermiddagen er det igjen møte i Rådhusets festsal, hvor der vil bli korte taler og ordet er fritt for alle.

Det blir verdifulle og aktuelle emner som blir lagt fram på møtene. Og i vår tid, da verden står i kok og nesten alle søker å finne midler for å nå fram til fred og fordragelighet, i seg selv, i hjemmene, på arbeidsplassen, i forsamlingene, mellom nasjoner og raser, skulle slike sammenkomster være vel verd å besøke, enten vi er kristelig interesserte eller ikke, eller hvilket politisk parti vi hører til. **Oxford.**

Kongsvinger Arbeiderbladet
Fra Oxfordmøta i Kongsvinger. 22.3.39

I Rådhuset møtte lørdag et større arbeidslag fra Oslo-gruppene, men mest menn i sin beste alder, og salen var både da og søndag helt besatt av mennesker fra forskjellige livsstillinger, som var interessert i å høre den friske, naturlige og forståelige måte gruppene arbeider på.

Vi fikk se hvordan kristendom er svaret på alle livets problemer. De viste oss hvordan du og jeg — hvert enkelt menneske — kan få løst sine problemer og bli overskuddsmennesker, som vil ta opp ansvar for seg sjøl — sin neste — nasjoner — raser — klasser — hvor Kristus og hans lære står hevet over alt dette, på et ganske annet høgt plan.

Poenget er ikke å stå offentlig og bekjenne sine synder. Som et eksempel — en idrettsmann forteller:

«Jeg har aldri likt kristendom, den virket livsfjern, trist og lite mandig, stutt sagt: det motsatte av hva jeg higet etter. Oxford-gruppa viste meg en livskvalitet, en livsvirkelighet og et humør som tiltalte meg. Men hva ville gutta i klubben si? Vi som var så bråkjekke når vi var sammen. Det gikk annerledes enn jeg hadde trudd. Den hånfliren som jeg fryktet har uteblitt. Hvorfor skal vi mannfolk behøve å kjekke oss slik? Bak maskene viste mine kamerater at de ønsket noe bedre de også. På bunnen gjømmer vi noe som er mye bedre enn det vi viser. Noe som både vår idrett og vårt land trenger bedre i dag enn skryt, uærlighet og vågede historier.»

Så hvis noen meiner at han kan hjelpe en eller annen ved å fortelle hvordan han fikk tilgivelse og kraft til å seire over f. eks. kritikk og sladresjuka, sjømedlidenhet, sjøloptatthet og andre indre og utvendige laster og snu om og begynne et nytt liv, da ønsker han, fordi han sjøl er blitt så fylt av glede og fred, å fortelle andre som kan være i samme situasjon at når Gud kan hjelpe og bruke ham, kan det også skje med en hvilken som helst annen.

For det er jo så at verden består av oss enkelte mennesker — og får alle «Jeg»er Kristi fredstanke i seg verden over, kan enhver tenke seg de muligheter og vyer som åpner seg for denne stakkars syke verden.

— c —

Sally Salminen går over til Oxfordbevegelsen. 22.3.39
Morgenposten

Sally Salminen.

Den kjente finske forfatterinne Sally Salminen, som forresten er fra Aland, er gått over til Oxford-bevegelsen, forteller hun. Sammen med en del Oxfordfolk har hun nu vært på rundreise i Sverige, og det er mulig at hun skal med på en Amerikareise. Sist i denne måned foretas nemlig et samlet europeisk fremstøt for Oxford i Amerika, og fra de fire nordiske land deltar et halvt hundre Oxford-folk. Blandt dem er den svenske forfatter Sven Stolpe, og kanskje også Sally Salminen som gjennom sitt store kjennskap til amerikanske forhold regner med at Oxfords tanker og ideer må være noe for amerikanerne.

Det kan ikke bli tale om å lappe på det gamle, for det er en helt ny mennesketype, vi trenger, sier forfatterinnen til en avis. Da jeg først kom i kontakt med dette nye, tenkte jeg, at det kanskje også kunde lappes litt på mitt liv. Jeg blev interessert og nærmet mig gruppen. Og nu står det klart for mig, at mitt liv kan bli helt nytt, noe ganske annet enn det var før. Det er hendt adskillig, efterat så mange mennesker er gått inn for denne nye måte å leve på. Revolusjoner er alltid vokset frem på grunn av misfornøielse med de bestående forhold, og de har alltid vært nedbrytende. Men her kommer en revolusjon, der vil samle alle oppbyggende krefter på en front

Oxford-gruppen Fremtiden

holder møte i kommunelokalet Trudvang ved Lier st. førstk. torsdag. Det blir gruppefolk fra Drammen og omegn og mulig også fra andre steder som kommer til å delta. — Der er adgang for alle interesserte. 21.3.39

Oxfordmøter. Gudbrandsdølen

Opmerksomheten henledes på bekjentgjørelsen idag om programmet for Oxfordmøtene i Lillehammer.

22.3.39